

КАРЛ МАЙ

СИНОВЕТЕ НА УПСАРОКА

Превод от немски: Любомир Спасов, 1997

chitanka.info

1. ЕДНА ИНДИАНСКА МАЙКА

Бяхме посетили приятелените с нас шошони и придружени после от вожда и няколко лични воини до устието на Гузбъри Крийк в Бигхорн Ривър. Тук шошоните трябваше да се върнат, защото по онова време отвъд Бигхорн започваше територията на упсароките, индианците кри, с които живееха в смъртна вражда. Когато се отделиха от нас, продължихме ездата си между Ноу Ууд Крийк и Ноу Уотър Крийк в източна посока, понеже искахме да отидем през Бигхорн Маунтайнс към Паудър Ривър и после към Блек Хилз.

Малката ни група се състоеше от четирима души: Винету, веселия Дик Хамердал, неговия мълчалив приятел Пит Холбърс и мен.

Пътят ни, дори само заради трудния терен, бе много неудобен. Но предлагаше още по-големи мъчности най-вече заради индианците, които можеха да се превърнат в сериозна опасност. Северно от посоката, в която яздехме, се намираше ловната територия на неприятелски настроените към нас упсароки, а в южно разположената от нас Ретълснейк Рейндж бяха навлезли нашите стари противници сиу оглала, които хранеха непримирима омраза към нас, макар никога да не им бяхме дали някакъв конкретен повод. Следователно се намирахме между две племена, с които по възможност трябваше да избягваме всяка среща. Опасността на нашето положение се увеличаваше и от това, че те непрестанно воюваха с най-кръпави методи. Точно фактът, че сиу оглала бяха проникнали в планинската верига Ретълснейк, трябваше да ни предупреди за най-голяма предпазливост, защото те гарантирано бяха предприели този „излет“ с вражи намерения срещу упсароките. Ако нападението се осъществеше по време на нашето присъствие, лесно можехме да попаднем между остриетата на тази ножица и да бъдем „очистени“.

Още не се бяхме отдалечили кой знае колко от Бигхорн Ривър и стигнахме един поток, водещ водите си към тази река.

Последвахме го на известно разстояние и стигнахме до едно място, по което тревата бе стъпкана на около петдесет метра в

диаметър.

— Какво е това? — попита Дик Хамердал. — Прилича на напуснат бивак! Не мислиш ли и ти същото, Пит Холбърс, старий куне^[1]?

— Ако ти мислиш, че някой е бивакувал тук, аз нямам нищо против, скъпи Дик.

— Да, това мисля действително. Ние трябва да слезем и внимателно да разгледаме тези следи. По този начин може би ще узнаем що за хора са били тук.

Докато двамата си разменяха тези думи, Винету и аз слязохме от конете да прегледаме мястото. Дик и Пит ни помагаха. Усилията ни дълго време бяха напразни, докато Винету с едно високо „Уф!“ ни обърна внимание, че е открил нещо. Тръгнахме към него. Той посочи земята.

Видяхме само един малък, наглед незначителен белег, а именно една капка синя мазна боя.

Но тази дребна капчица каза на него и на мен онова, което искахме да знаем.

— Синя боя, хм-м! — изръмжа Дик Хамердал. — Значи тук са били червенокожи, изрисувани с бойните цветове. Но само една боя не е достатъчна да ни издаде към кое племе принадлежат.

— Не? — попитах аз. — Има тъмни, средни и светли бойни цветове. Тъмните са черни и сини, средните — зелени и червени, светлите — бели и жълти. От тъмните само упсароките вземат това наситено синьо. Следователно ние знаем, че тук са бивакували воители от това племе.

— Well. Това е вярно. Ама че съм глупав тип, дето не се сетих. Не мислиш ли и ти същото, Пит Холбърс, старий куне?

— Всеки човек трябва най-добре да се познава и ако ти се смяташ за глупав, то и на ум не ми идва да не ти дам право, скъпи Дик! — отговори Дългия Пит.

— Охо! Не в тоя смисъл бе казано! Аз имам в главата си не помалко пипе от теб, можеш да си го отбележиш. Ама човек не може все пак да е всезнаещ. Нали, мистър Шетърхенд?

Аз обясних:

— Всезнаещ наистина не, но тук не бе трудно да се извлече правилният извод, а от едно добро заключение в Дивия запад може да

ти зависи животът.

— Съгласен! Сега следователно знаем кои са били червенокожите, но повече нищо.

— Наистина ли нищо повече, стари ми Хамердал?

Той поклати глава и погледна въпросително Винету. Този не обичаше много говоренето и предостави на мен да продължа.

— На първо място ние си имаме работа не само с няколко съгледвачи, а с цял боен отряд, чийто брой, ако съдя по тази площ, възлиза на около двеста. Мястото, където са държали конете, ще намерим наблизко. Ездитната им следа от и към лагерното място вече не може да се види, тъй като тревата междувременно се е изправила. Тук, на самото място за почивка, е все още прилегнала и от това заключавам, че упсароките са отдъхвали тук не миналата, а предната нощ. И понеже ловните им територии са разположени на север, те са дошли оттам и са яздили на юг, за да нападнат естествено оглаласите. Вчера заранта са потеглили оттук. Ние следователно няма защо да се страхуваме от тях, но в замяна на това трябва да се пазим от сиуксите.

— Защо от тях? Откъде го знаеш? — попита дебелият.

— Лагерното място ми го каза. Тук няма нито едно огнище. Упсароките следователно не са палили огън. Съдейки по това, те трябва да са считали за възможно сиуксите да дойдат насам. Предположението е навято от съгледвачите, които всеки вожд разпраща, преди да започне един боен поход. От планините Ретълснейк към упсароките има два пътя, а именно тук надолу покрай реката или отвъд край планините. Тук покрай реката теренът е по-открит, следователно по-опасен. Другият път е по-труден, наистина, но по-сигурен. Аз съм убеден, че сиуксите са поели по втория път, ако въобще са възнамерявали да тръгнат на север. Упсароките не се намират на вярната пътека. Следва да се очаква, че когато стигнат до планините Ретълснейк, няма да заварят вече там сиукси, защото те ще са яздили северно покрай планините, за да нападнат беззащитния бивак на упсароките. От тук до планините Бигхорн ние трябва да бъдем много предпазливи. Всичко това заключавам от естеството на лагерното място. Сега все още ли мислиш, че нищо не знаем?

— Хм, хм! Да-а, има разлика между твоите очи и моите...

Беше прекъснат от Винету, който бе вървял донякъде покрай потока. Сега се върна и му каза:

— Човек трябва да има не само очи, но и мисли. Моят брат Шетърхенд е прав. Аз намерих мястото на конете. Били са около двеста. Ако оглаласите са умни, ще тръгнат нагоре покрай планините. Нека побързаме, за да стигнем там още преди настъпване на вечерта.

Възседнахме отново конете и продължихме ездата, много по-бързо отпреди.

Това беше в предиобед и до вечерта бяхме на път, когато се натъкнахме на една идваща от север следа от два коня. Това стана в една местност, в която многобройните храсти не препятстваха движението, но правеха невъзможна гледката в далечина. Следата беше прясна, най-много отпреди четири-пет часа. Повече нищо не можеше да се прочете. Нямахме причина да се занимаваме по-дълго с нея и се отказахме да я последваме. Тъкмо се канехме да продължим и ето че между два храста внезапно се появи една индианка. Тя се изплаши при вида ни, обърна коня и изчезна.

Какво търсеше една скуоу тук? Трябваше да го знаем! Бързо решаващият Винету полетя на коня след нея. Можехме да останем спокойно, защото бе изключено жената да се изплъзне на вожда на апачите. Само след две минути той се върна с нея, водейки животното ѝ за юздите.

Като стигна при нас, ме подкани е поглед да говоря с нея.

Скуоу не можеше да е много над тридесетте. Седеше гордо и изправено по мъжки маниер на седлото. Беше чисто облечена и лицето ѝ с нищо не издаваше, че изпитва страх пред нас. Във всеки случай беше сама, иначе апачът щеше другояче да се държи. Ето защо не я попитах за придружители.

— Странно е, че една скуоу се е отдалечила без защита толкова много от своя бивак. Какво е принудило моята червена сестра да го стори? Ще ми каже ли тя своето име?

Очите ѝ просветнаха гордо, когато отвърна:

— Защо говори моят бял брат за защита? Не може ли да има и скуоу, която не се страхува за себе си? Аз виждам трима бледолики и само един червен мъж. Вярват ли бледоликите в светия Спасител, който е син на Великия дух?

— Да.

— Вие сте християни и във вашите очи живее честността. Не приличате на другите бледолики, носещи на езика добродетелта, но в

сърцата — омразата и измамата. Аз съм Уиноринча ота, скуоу на Вамдушка сапа^[2] вожда на упсароките.

„Уиноринча ота“ означава „много жени“ — име, което навява заключение, че се ползва с необикновено уважение при своя мъж.

Аз попитах:

— Ти ни се доверяваш, защото сме християни, и нарече сина на Великия дух наш спасител. Може би някой путех вакон^[3] ти е разказвал за него?

— На мен не, но майката на моята майка беше скуоу на един воин от манданите и обичаше сестрата на един бял путах вакон. От него научи молитвата. Тя се молеше заедно с дъщеря си, моята майка, а тя пък ми разказа всичко, което знаеше за Вакантанка чихинтку^[4], и се молеше заедно с мен.

— И сега ли все още го правиш?

— Аз се моля заедно с моите две момчета. Но вождът не бива да го чуе. Той мрази бледоликите, които, под претекста, че ни носят молитва, носят единствено гибел за нашите вигвами.

— Той, изглежда, много те обича. След него ли яздиш?

Тя се сепна, помисли за кратко време и отвърна:

— Как стигна бледоликият до мисълта, че го следвам, и следователно той не се намира в бивака?

— Зная, че е потеглил с един отряд воини оттам, за да нападне сиу оглала. Яздил е отсреща там нагоре покрай реката. Така че ако моята сестра иска да отиде при него, се намира на погрешен път.

— Истината ли казваш?

— Да, ние го знаем със сигурност. Ако продължиш да яздиш в същата посока, вероятно ще се натъкнеш на оглаласите. Предупреждавам те!

Сега изразът на удивление по лицето ѝ се промени в ужас и тя неспокойно се осведоми:

— Сиуксите са напуснали планините Ретълснейк? Насам ли ще се спуснат?

— Предполагам.

— Познаваш ли ги? Вие техни приятели ли сте?

— Ние сме приятели на всички червени и бели хора. Но сиуксите не го съзнават, те ни мразят. Ти си изплашена. Гледаш ме изпитателно. Някакво желание ли имаш? Ще ти кажа кои сме и тогава ще ни имаш

доверие. Този червен воин до теб е Винету, великият вожд на апачите, а аз съм...

— ... Олд Шетърхенд? — вметна тя в думите ми. — Където е Винету, там се намира и Олд Шетърхенд. Кажи ми дали ти си този бледолик!

— Аз съм.

— Уф! Вие сте врагове на моето племе. Но аз няма защо да се страхувам от вас. Винету и Олд Шетърхенд, тези двама прочути воители, са твърде горди да посегнат на една скуоу.

— Ти се лъжеш. Ние не сме врагове на упсароките; ние желаем мир с всички хора, също с вас.

— Но наши воители ви преследваха преди няколко луни до Змийската река, за да ви убият.

— Това е вярно. И все пак ние нищо не бяхме им сторили. Те се бяха заблудили в нас и ние им прощаваме. Да се надяваме, при теб ще намерим повече доверие отколкото при тях.

Очите ѝ се бяха спрели, изпълнени със страх, върху дирята, която бе следвала. Тя се бори известно време със себе си и после каза с решителен тон:

— Да, ще ви се доверя, защото моята тревога е голяма. Аз съм скуоу и не зная как мога да спася моите момчета. Винету и Олд Шетърхенд няма да си отмъстят на воилите на упсароките, като ме излъжат и оставят моите момчета да яздят към смъртта.

— Значи ти не си язила след вожд, а след твоите момчета? Те в опасност ли се намират?

— В най-голямата, ако е вярно, че сиу оглала ще минат оттук. Уф! Уф! Моята уста не биваше да споменава тайната на този боен поход и все пак трябва да говоря, ако искам да спася моите синове. Воилите на упсароките научиха, че враговете идват да ни нападнат. Вамдушка сапа разпрати съгледвачи и след тяхното завръщане потегли с два пъти по сто мъже, за да изпревари сиуксите. От него чух, че възнамерява да поеме пътя, по който сега се намирам.

— Значи по някаква причина пътем той е променил своя план. Да не би твоите синове тайно да са яздили след него?

— Мойт велик бял брат отгатна.

— Колко са големи? Имат ли вече имена?

— Броят едва четиринайсет и петнайсет зими^[5] но в техните сърца живее смелостта, а душите им жадуват още сега да бъдат приети сред воините. Ето защо последвах вожда един ден след неговото потегляне. Когато се събудих на сутринта, бяха заминали. Търсих и открих дирята им, която ми издаде тяхното намерение.

— Защо ги последва лично? Защо не прати някой мъж?

— Защото в гнева си вождът има неумолимостта на сивата мечка. Никой воин не би могъл да се спаси за непокорството от яростта му, освен мен. Взех един къс месо за храна и се метнах на коня, без да губя дори времето, което бледоликите наричат една минута. Дотук се придържах по тяхната диря и непрекъснато молах великия Маниту и неговия син да ги настигна още днес. Но ето че срещнах Винету и Поразяващата ръка, за да чуя, че моите синове не са препускали след баща си, а към враговете. Трябва да ги последвам. Може би все още ще успея да ги предупредя.

Подтиквана от страха, тя продължи своята езда. Един поглед между Винету и мен бе достатъчен да се разберем. Подкарах коня до страната на нейния и казах:

— Ако предположението ти, че синовете ти ще срещнат сиу оглала, е правилно, ти няма да можеш сама да ги спасиш. Една скуоу не е в състояние да се справи с подобна работа. За тази цел се изискват воини. Така че обърни коня и язди обратно към вашия бивак! Ние ще последваме дирята вместо теб и ще се заемем с момчетата.

— Уф! — отговори тя. — Една майка не можела да направи нищо за своите деца? Нима Олд Шетърхенд никога не е виждал майка, която обича децата си?

— Добре! Няма да ти нареждам да се върнеш. Но те моля да ни оставиш ние да действаме. Ти няма да им помогнеш, а самата ще се подхвърлиш на гибел. Повтарям ти го, макар да не ти се вярва.

— Значи наистина Винету и Олд Шетърхенд искат да яздят с мен?

— Да.

— Но оглаласите ще ви умъртвят на кола на мъченията, ако попаднете в ръцете им.

— Те често вече са пожелавали да го сторят, но така и не им се е удало.

— Вие въпреки това рискувате живота си. За две момчета от племе, чиито воители искат да ви убият! Нека моите братя ме оставят и продължат предишния си път.

— Няма да го направим. Твоите деца се намират в опасност, а и теб те заплашва смърт. Ще те придружим.

— Уф! Значи все пак е вярно онова, което майката на моята майка винаги е твърдяла: „Ако един християнин наистина е със сърце и вярва в сина на добрия Маниту, рискува живота си, дори за да спаси този на своя враг.“ Нали това е любовта, която живее там горе, където стоят звездите?

— Това е любовта, която идва от небето и живее в сърцето на всеки добър човек, също и в твоето. Защото ти си готова да отидеш на смърт за своите деца.

— Моят бял брат каза думи на истината, така чувствам аз нещата вътре в себе си. Когато се моля пак, ще се помоля и за него. Сега не мога да го сторя, защото душата ми не познава нищо друго, освен страха по моите синове. Вярваш ли, че все още могат да бъдат спасени?

— Да. Та и нали не е съвсем сигурно, че ще попаднат в ръцете на сиуксите. А и дори това да се случи, аз съм твърдо уверен, че ще ги освободим.

Докато говорех с индианката, Винету беше застанал начело. Хамердал и Холбърс яздеха зад нея в мен. Чух дебелия да казва на дългия:

— Кой би помислил подобно нещо? Първо си даваме всички усилия да избегнем сиуксите, а сега яздим право към зъбите им. Какво ще речеш за тая работа, Пит Холбърс, старий куне?

— Тук няма нищо за приказване, а просто трябва да яздим с другите.

— Дали ще яздим, или не, все едно, стига само да не сме извън играта. Но, стой, какво става с Винету?

Яздещият напред апач спря в този миг коня и даде знак да установим и ние своите. После слезе. Аз сторих същото и тръгнах към него.

Намирахме се при разтеглен храсталак, зад който лелееше малка открита прерия. Нямахме и половин английска миля ширина и от другата страна граничеше с гора, при чиято периферия съгледахме

един значителен отряд ездачи. Бяха слезли от конете, за да се устроят на бивак. Действително бе време за това, тъй като слънцето вече бе слязло толкова ниско, че след кратко време щеше да изчезне.

Бяха сиу оглаласите. Нашето предположение следователно се бе сбъднало.

Скуоу, Холбърс и Хамердал също слязоха от животните си. Хамердал се произнесе по своя комично-оптимистичен начин:

— Ей къде ги имаме в кунките! Определено са си двеста мъже. Ще се разпилеят изплашено, ако вземем да се препънем в тях. Нали ще се захванем с червенокожите, мистър Поразяваща ръка?

— Естествено — отвърнах аз. — Та нали трябва да им отнемем момчетата.

Скуоу бързо попита:

— Значи моят бял брат мисли, че тези воители наистина са заловили моите синове?

— Със сигурност. Те се намират на следата от твоите деца и нямаше да си правят бивак точно върху нея, ако не бяха пленили онези, от които произхожда. Те се чувстват напълно сигурни и изобщо не се замислят, че и някой друг би могъл да следва същата стъпка. Ако бяха проследили пътя им само дотук, ние щяхме да успеем бързо да се отклоним, наистина, но те щяха да открият отпечатъците от копитата на нашите коне.

— И Олд Шетърхенд мисли, че ще можем да освободим пленниците?

— Надявам се! Но само търпение! Не можем да продължим, преди да се е стъмнило.

Вързахме конете и седнахме. Жената не беше в състояние да седи спокойно, а угрижено се въртеше насам-натам, което бе напълно разбираемо. Но ако и по-късно, в решаващия миг, не съумееше по-добре да се владее, щеше да се наложи да я държим под око.

Хамердал се радваше на очакваното приключение.

Той потри доволно ръце и каза:

— Да се надяваме, мистър Поразяваща ръка, че не си наумил, както обикновено, сам да осъществиш номера. Аз също искам да участвам. Не ми се ще все само зрител да бъда.

— Как ще пристъпим към освобождението, зависи изцяло от това, в какво положение се намират пленниците — отговорих.

— Положението хич не ме интересува. Дали има положение, или няма, все едно, стига само то да е благоприятно за нас. Двамата млади упсароки трябва да бъдат освободени. Не мислиш ли и ти същото, Пит Холбърс, старий куне?

— Хм, ако ти мислиш така, скъпи Дик, аз нямам нищо против — отвърна Дългия Пит.

Винету лежеше изпънат на тревата и слушаше мълчаливо. Неговото мъжествено красиво бронзово лице оставаше напълно неподвижно. Такъв си беше маниерът му — да не казва излишни приказки там, където единствено делото трябваше да говори. В съответния миг само един знак от негова страна значеше повече отколкото хилядите думи, които друг преди това е изприказвал.

Времето минаваше. Смрачи се, а после настана тъмна нощ. Небето се беше заоблацило и само тук и там проблясваше някоя звезда, за да изчезне веднага отново.

Стана време за нас. Потеглихме през прерията, но не яздехме по права линия към сиуксите, а се насочихме така, че да достигнем покрайнината на гората дотолкова встрани от тях, че да не могат да ни чуят и още по-малко да ни видят. Колко сигурни се чувстваха, показваха високите, ярки огньове, които бяха разпалили. Не бяха сметнали дори за необходимо да ги прикрият по някакъв начин. Вързахме конете си, след което казах на Хамердал и Холбърс:

— Сега отивам с Винету на разузнаване. Оставяме пушките си при вас и вие в никой случай не се отдалечавайте от това място, преди да сме се върнали.

— Не мога ли и аз да дойда с вас? — попита с униние Дик.

— Само ще бъдеш излишен. Но по-късно вероятно ще имаш предостатъчно работа.

— Well, на това ще разчитам.

— И се грижете преди всичко скуоу да остане тук. Не допускайте да ни последва. Не би могло да се случи по-голяма глупост.

Тръгнахме, промъквайки се непосредствено до периферията на гората, приближихме дотолкова бивака на оглаласите, че ясно можехме да различим най-близо стоящите до нас фигури. Сега бе време да изминем остатъка от пътя между дърветата. По този начин се скрихме в ивицата млада гора и имяхме възможност да наблюдаваме отблизо лежащите пред нас оглала.

Откъм прерията не можехме да приближим към червенокожите, тъй като бяха вързали конете си за колчета в полукръг около бивака, а животните имаха навика да издават с пръхтене приближаването на някой бял. Горяха няколко огъня. Можехме ясно да различим почти всяко лице. Бяхме любопитни кой е предводителят на отряда, понеже познавахме всички изтъкнати вождове и воини на тези сиу. Но освен млади хора, виждахме само един възрастен индсман, който се ползваше, наистина, с репутацията на умен мъж и биваше привличан по тази причина в съвещанията, но беше само подглаватар. Казваше се Танчан Хонска^[6], Седеше край един от огньовете с още един мъж, който специално привлече вниманието ни, понеже беше бял. Върху врата на набитата му, едрококалеста фигура бе поставена истинска бича глава; грубо издяланите черти на широкото лице издаваха коварна хитрост и безсъвестност. Кой беше той, не знаехме — никога не бяхме го виждали. До него лежеше нещо като торба, съшита от сива вълча кожа, от чийто вързан отвор стърчаха няколко пръчки с дебелината на пръст. Кожата от време на време се раздвижваше отвътре. В нея явно бе пъхнато някакво живо същество. От другата страна на огъня лежаха двете упсарокски момчета, които търсехме. Бяха толкова здраво вързани, че и крайник не можеха да помръднат. Сиуксите се хранеха. Бяха убили един бизон, чието месо държаха над огъня, за да го запекат леко и после изконсумират.

Фактът, че Дългото тяло и белият седяха сами край огъня, даваше да се предположи, че те двамата командваха отряда. Как бе станало така, че този непознат бледолик водеше сиу към Бигхорн Ривър? Да отмъщава ли имаше на упсароките? С някакви обещания ли бе накарал оглаласите да му помагат в осъществяването на неговите планове? Ето какво се питах и Винету сигурно имаше същите мисли.

Допълзахме до въпросния огън толкова бързо, колкото позволяваше теренът, за да можем да подслушаме нещо. Лежейки зад един малинак, имахме възможност да виждаме целия бивак. Приех, че двамата предводители още не са говорили с пленниците. По време на ездата насам сигурно не бяха имали подходящ случай за това. Правилността на това предположение щеше веднага да се потвърди. Когато приключи с яденето, белият избърса ножа в ръкава си и каза на Танчан Хонска:

— Сега му дойде времето да се занимаем с упсарокското котило. Има ли червеният ми брат нещо против?

Сиуксът изръмжа нещо, което явно бе „не“, и белият даде заповед на един индианец да разхлаби ремъците на пленниците. Те бяха изправени в седнало положение. После белият им заговори:

— Значи вие сте синовете на кучето, което се нарича Вамдушка сапа, Черната змия? Повече нищо не съм научил от вас. Познавате ли ме?

— Да — отговори по-голямото момче, гледайки говорещия безстрашно в очите.

— Е, кой съм?

— Ти си Фолдър, бившият агент на червените мъже. Ти ги мамеше, заради което беше наказан от Белия баща^[7] във Вашингтон. После стана конекрадец и убиец. Нашият баща, прочутият вожд на упсароките, те залови, когато му крадеше пет коня. За такова деяние се полага смърт. Но понеже Уиноринча ота, нашата майка, прояви съчувствие и се застъпи за теб, той не те уби, а нареди само да ти теглят един бой и после те прогони.

Това бе цял списък от грехове, който момчето изложи смело на своя враг! Сега знаехме кой беше този бял.

Доста бяхме чували за прословутия индиански агент Фолдър, който по такъв начин мамеше и ощетяваше червенокожите, че властите най-сетне бяха принудени да се заемат с нещата. Той беше уволнен и наказан с няколко години затвор.

Та този обесник виждахме сега пред себе си! Сега ни беше ясно, че той е уговорил оглаласите за похода срещу упсароките, за да може да си отмъсти за получените преди време удари. Той се ухили подигравателно на момчетата.

— Колко високо вече умеели да лаят младите кучета! Но аз ще ви затворя муцуните. Да, вашият баща, краставият негодник, накара жестоко да ме напердашат. Тогава аз дадох една стигаща високо до Небето и дълбоко до Пъкъла клетва да си отмъстя и сега съм дошъл да я изпълня. Вие ще ми заплатите за всяка капка кръв, пролята от мен при пердаха. В името на Дявола, не се надявах толкова скоро да ми се удаде възможност да се заловя с моето отмъщение, спипвайки още сега двама упсароки, и то тъкмо синовете на вожда. Какво дирите всъщност по тези места? Защо сте се отдалечили толкова много от вашия бивак?

— Още нямаме имена. Ето защо тръгнахме, за да гладуваме в самота и попитаме Великия дух за нашите медицини^[8].

Това бе отговор, по-умен от който не можеше да бъде даден. Въпреки младостта си синът на вождата беше отракан момък. Той не издаде, че баща му е предприел боен поход срещу сиуксите. Фолдър прояви непредпазливостта да му повярва. Той се захили.

— Няма защо да питаш Великия дух. На мен вече са ми известни вашите медицини. Ще ви ги покажа.

Развърза ремъка, стигащ кожената торба, й бавно измъкна една от пръчките. За свое удивление видях на нея да виси една голяма гърмяща змия.

Оня издигна пръчката с яростно стрелкащата език змия и се ухили.

— Това ще бъдат вашите медицини. Те са пъхнати тук във вълчата кожа. Когато бяхме в Ретълснейк Маунтайнс^[9], стигнахме до едно място, където тези бестии сякаш провеждаха митинг, в такова множество се бяха събрали. И понеже вашият баща се казва Черната змия, веднага ми хрумна идеята как да осъществя моето отмъщение. Налових половин дузина от тези животинки и ги взех, та да изпратя Черната змия заедно с неговата жена и децата му със змийска отрова във Вечните ловни полета. По-велика идея от тази никой уестман още не е имал. Ето защо се радвам, че бяхте така любезни още днес да ми се представите. Ще вържа младите упсарокски змии с тези гърмящи змии и очите ми ще се наслаждават на ухапванията, срещу които няма да можете да се браните. Това ще стане утре сутринта, веднага щом се съмне. Или може би предпочитате да го сторя още сега?

Нехранимайкото стана и поднесе трепкащата език змия толкова близо до момчето, че гибелното ухапване можеше да последва всеки миг. Тогава недалеч от нас нещо прошумоля в храста и един женски глас извика с тон на ужас:

— Стой! Не го прави, не го прави! Заклевам те в името на Великия дух, остави ги да живеят и умъртви по-добре мен!

Една индианка изскочи и се впусна към огъня. Беше Уиноринча ота, жената на вождата. Тревогата й по децата се оказа твърде силна за нея. Тя не бе позволила на Хамердал и Холбърс да я задържат и се бе промъкнала насам. Без да ни види и да е забелязана от нас, се бе

оказала наша съседка и чула заплахите на Фолдър. Сега стоеше при синовете си на колене, милваше ги и викаше и се молеше:

— Освободете ги, пуснете ги! По-добре вържете мен със змиите! Те не бива да бъдат ухапани! Аз искам да умра на тяхно място!

Човек може да си представи какво голямо раздвижване предизвика внезапната поява на скуоу. Сиуксите наскачаха и се стекоха насам, Фолдър, който познаваше жената, извика с удивление и радост:

— All devils!^[10] Та това е Уиноринча ота, благочестивата жена на упсарокския вожд. Веднага кажи, жено, как се озова в тази местност!

— Побързах след синовете си, защото бяха излезли на езда, без да ме питат — отговори тя.

— Кой те придружава?

— Никой.

— Знае ли мъжът ти къде си?

— Не.

— Ти си яздила? Къде е конят ти?

— Като видях огъня ви, го оставих в прерията и се промъкнах насам.

— Дяволска история! Това може да ни провали целия хубав план. Първо тръгнаха хлапетиите, сетне офейкала скуоу. Черната змия естествено ще накара да ги търсят. И ако преждевременно бъдем открити от някой съгледвач, всичко ще бъде издадено. Трябва да бъдем тройно по-предпазливи. Вържете скуоу!

— Да, вържете ме! — помоли тя. — Но освободете в замяна децата ми!

— Жено, ти откачена ли си? Идваш ми тъкмо на сгода, тъй като имам шест змии — за всеки по две. Искam да си доставя радостта, която и ти ще изпиташ, когато ретълснейкс^[11] се увият около хлапците ти. И тъй, вържете я! После пак ще я поразпитам.

Тикна пръчката със змията обратно в кожената торба. А Танчан Хонска му каза:

— Нека моят бял брат позволи да изпратя съгледвачи.

— Защо? Накъде?

— Скуоу може да ни е излъгала, като каза, че е сама. Тя се е скрила в гората и ни е подслушвала. Трябва да претърсим гората и цялата околност на бивака, за да разберем дали е казала истината.

— Да, действително трябва да го направим. Идиотско ще бъде, ако се наложи да се разкараме оттук, защото тъкмо тук има едно място, по-добро от което не бих могъл да намеря за моето зрелище. Знам наблизко една дълбока и широка кеш^[12], която навремето изкопах. В нея искам да хвърля тримата червенокожи със змиите. Хайде търсете! Надявам се, че никого няма да намерите.

Сега беше крайно време Винету и аз да се измъкнем. Отдалечихме се бързо и безшумно първо на известно разстояние навътре в гората и побързахме после към мястото, където ни чакаха Хамердал и Холбърс. Двамата ни посрещнаха с голямо смущение, защото смятаха, че ще ги скастрим.

— Ние не сме виновни — увери дебелият. — Скуоу не ни пита, не каза нито дума. Скочи внезапно и изфиряса. Не я ли видяхте? Трябва да е хукнала подире ви.

— Тя е пленена — отвърнах аз. — Възсядайте бързо, трябва да се махаме!

Естествено взехме коня на скуоу. Сиуксите смятаха, че го е оставила в прерията, а оттам той можеше да е избягал. Ако липсваше, това нямаше да е причина за подозрение. Отдалечихме се на може би половин английска миля и спряхме едва когато бяхме убедени, че търсенията на оглаласите няма да се разпространят до нас. Когато се изтегнахме на новото лагерно място, попитах апача:

— Кога ще тръгнем пак нататък?

— В полунощ — отвърна той.

— Така мисля и аз, по-рано — не. Ще трябва да изчакаме, докато всичко живо заспи.

Той помълча известно време и въздъхна.

— Уф! И това е бледолик... християнин! Индианецът е честен човек в сравнение с този бял. Нека моят бял брат не ми казва нищо, не желая да чуя дума по този въпрос.

Колко беше прав!

Сега разказах на Хамердал и Холбърс какво сме подслушали. Когато свърших, Дик се обади:

— Ето ти го пак. Жените вече загарят кашата. Ей затова не съм се оженил и никога няма да извърша тая грешка. Ти какво мислиш по въпроса, Пит Холбърс, старий куне?

— Прави каквото ти отърва — ухили се по своя суховат маниер запитаният.

— Дали ми отърва, или не, все едно. Аз просто не го правя. Какво спечели тя сега от тая работа? Спаси ли децата си? Да бъдат вързани при гърмящи змии! Изтръпвам! Ние няма да го допуснем, та дори и това да ни струва живота. Ама как ще го подхванем тоя номер с освобождението, мистър Поразяваща ръка?

— Ще решим, когато отидем там — отговорих. — Сега да поспим, защото през нощта сигурно няма да има почивка.

---

[1] Кун — съкращение от „ракун“, миеща мечка — б.нем.изд. ↑

[2] Вамдушка сапа — Черната змия — б.а. ↑

[3] Путех вакон — мисионер — б.а. ↑

[4] Вакантанка чихинтку — Божи син — б.а. ↑

[5] Зими — години — б.нем.изд. ↑

[6] Танчан Хонска — Дълго тяло — б.а. ↑

[7] Белия баща — президентът на Съединените щати — б.нем.изд. ↑

[8] Медицина — амулет — б.а. ↑

[9] Ретълснейк Маунтайнс — планини гърмяща змия — б.а. ↑

[10] All devils! (англ.) — По дяволите! — б.пр. ↑

[11] Ретълснейкс (англ. rattlesnakes) — гърмящи змии — б.пр. ↑

[12] Кеш (ам. cache) — тайна яма за криене на кожи — б.а. ↑

2. В ЯМАТА ЗА КОЖИ

Опитахме да заспим, но не ни се удаде. В полунощ вързахме конете и се отправихме на път. Промъквахме се с най-голяма предпазливост, но скоро щяхме да видим за своя изненада, че този труд е бил напразен... сиуксите вече не бяха там.

Накъде бяха тръгнали? По изоставените огнища още лежаха няколко полуизгорели, сухи клони. Запалихме ги отново, за да ги използваме като факли и с тяхна помощ да потърсим следи. Така открихме, че червенокожите са минали по прерията към отсрещната страна. Значи бяха продължили своя боен поход.

— Уф! — обади се Винету. — Скуоу в страха си вероятно е издала, че сме тук. Заплашила е сиуксите с нас и им е казала, че ще спасим нея и децата ѝ. Червените бойци бързо са тръгнали, за да не им осуетим нападението над упсароките. Трябва да препуснем незабавно след тях. През нощта няма да можем да видим дирята им, но на разсъмване вече ще я намерим.

Съгласих се. Яхнахме конете, за да изминем същия път, по който бяхме дошли. Понеже познавахме местността, тя въпреки мрака не ни създаваше големи затруднения.

Яздехме по-бързо от сиуксите, на които теренът беше непознат. Те навярно бяха потеглили наскоро преди нас. Ето как можехме да се надяваме, че не след дълго ще ги настигнем.

Не мина много и стигнахме до мястото, където бяхме срещнали скуоу. Оттам и на нас местността не ни беше позната. Но само след два часа небето просветля и можехме да подтикнем конете. Малко по-късно земята вече се различаваше. Това ни даде възможност да потърсим следата. Хамердал и Холбърс продължиха да яздят направо, аз се отклоних надясно, Винету — наляво. Аз не намерих нищо. Но когато отново се присъединих към тримата, апачът беше открил дирята. Последвахме я предпазливо, защото беше оставена преди няма и четвърт час. Местността бе станала хълмиста. Минахме през една гора и стигнахме до равна ивица — пред нас открита, а отдясно

обточена с храсти. Сиуксите сега се намираха на нея и тъй като тя изкачваше един склон, можехме да различим всеки отделен ездач. Те яздеха към стръмна височина, обрасла с редки дървета с широки върхари. През хълма водеше нещо като естествена просека — тясна линия с малко дървета, към която червенокожите се насочиха. Докато ги брояхме, забелязахме две неща: едно добре дошло и едно изненадващо. Добре дошлото беше, че двамата предводители яздеха сами, и то на значително разстояние зад другите. Изненадващото се състоеше в това, че скуоу и нейните синове не бяха в отряда.

— Сиуксите не са ги взели със себе си, а са ги хвърлили със змиите в кеша — рекох аз. — Трябва бързо да се връщаме! Но понеже не знам къде се намира кеша, ще ни го каже Фолдър. Ще пленим него и Танчан Хонска. Трябва да ги изпреварим там по стръмнината. В галоп към храстите вдясно, за да не ни видят!

Винету, както обикновено, бе споходен от същата мисъл. Без да дочака докрай думите ми, той полетя напред и ние го последвахме с цялата бързина, на която бяха способни конете ни. Храстите изчезваха шеметно зад нас.

Когато достигнахме подножието на възвишението, бяхме убедени, че и сиуксите не са по-напред по открития терен. Скочихме от конете. Хамердал и Холбърс щяха да останат с животните и пушките ни, а Винету и аз да изкачим пеша и незабелязано от червенокожите височината.

С дълги крачки и скокове поехме по нагорнището, при което, за да запазим кръвта спокойна, грижливо разпределяхме дъха си. Стигнали на половината стръмнина, се насочихме косо наляво към просеката. Когато се озовахме до периферията ѝ, сиуксите тъкмо минаваха. Застанахме зад един, висок колкото човешки ръст, широк скален къс.

След известно време видяхме двамата предводители да идват.

Когато приближиха, Винету ми прошепна:

— Ти белия, аз червения!

Изстреляхме се безшумно след тях. Едно мощно засилване, скок и вече седяхме зад тях на конете. Едната ръка здраво около гърлото, с другата няколко удара по слепоочието! Те се плъзнаха с наша помощ в безсъзнание от животните си, които ние с рязко дръпване накарахме да спрат.

Развихме ласата си, вързахме здраво пленниците като чували напреко върху конете им, взехме юздите и поведохме животните надолу по планинския хълм. Всичко това стана толкова бързо и предпазливо, че едва ли бе изтекъл и четвърт час, когато стигнахме отново при нашите спътници.

Поехме обратно през храстите към гората и продължихме нататък, докато видяхме, че отвлечените са дошли отново на себе си. Тогава спряхме. Те се изплашиха немалко, като забелязаха, че не са вече при своите сиукси, а са пленени. Танчан Хонска ни позна веднага, Фолдър поиска да ни обсипе с грубости, но аз насочих револвера си към него и му повелих:

— Млъкни, негоднико, иначе ще те застрелям! Ние искаме скуоу и нейните деца и ти ще ни покажеш стартят кеш, в който сте ги пуснали. Ако змиите са им причинили и най-малката вреда, днешният ден ще бъде последният в живота ти. Това ти го обещавам аз, Олд Шетърхенд.

— Кеш...? Змии...? — попита оня, търсейки някакво извъртане.

— Мълчи, иначе получаваш куршума! Сега ще седнете на конете и ще бъдете здраво вързани. Който направи дори само опит да се възпротиви, миг по-късно ще бъде мъртъв.

Даже и да не искаха да зачетат тази закана, убедителният поглед, с който очите на апача се приковаха към тях, щеше да ги принуди към безпрекословно подчинение. Вързахме ги върху животните им и продължихме ездата, но избягвахме досегашния път, за да затрудним възможно повече преследването на сиу. Защото те щяха да забележат липсата на своите предводители, да ги потърсят и се втурнат после подире ни, бе логично да се очаква. По този начин тяхната езда към ловната територия на упсароките беше не само отложена за известно време, но вероятно ставаше и невъзможна.

Бързо напредвахме по обратния път. Към осем часа сутринта пристигнахме на мястото на вчерашния бивак на оглала. Когато подканих Фолдър да ни покаже мястото, където се намираше майката с децата си, той каза с груб, подигравателен смях:

— Никога не съм ви виждал, но достатъчно съм слушал за Винету и Олд Шетърхенд и знам, че никога не съдите, без да имате напълно валидни доказателства. Не се страхувам от вас, защото съм

невинен. Нищо не знам за някаква си скуоу и толкова по-малко за децата й.

— Well. Едно открито признание щеше да ти бъде от полза. Понеже отричаш, не можеш да разчиташ на милост. Ние се бяхме скрили ей там в храсталака и всичко видяхме и чухме. Със сигурност ще намерим търсените. Няма ли поне Танчан Хонска да бъде поткровен?

Сиуксът, към когото бе отправен този въпрос, поклати глава и отговори гордо:

— Танчан Хонска не води война с жени и деца. Той няма какво да каже.

— Well. В такъв случай ще търсим.

От само себе си се разбираше, че оттук до кеша водеха следи. През нощта ние не можехме да ги видим, иначе нямаше да яздим след сиуксите, без да сме потърсили преди туй ямата. Но сега бе необходимо само да си отваряме очите, за да открием дирята. Тя водеше първо покрай периферията на гората и после навътре в храсталака. Имаше следи от човешки крака и два коня. Сиуксите бяха оставили двама воители с конете им да пазят каша до завръщането на отряда. Вече се канех, докато следвахме стъпките, да приканя заради тези пазачи към предпазливост, когато видях иззад едно дърво да стърчи върхът на мокасин.

Стрелнах се нататък.

Там стоеше по-голямото от двете момчета с нож в ръката. Погледът му беше отправен към мен, изпълнен със съмнение.

— Ти си синът на вождя на упсароките — казах. — Аз съм Олд Шетърхенд, а там е Винету, вождът на апачите. Къде са майка ти и брат ти?

— Уф! — възкликна той с облекчение. — Олд Шетърхенд и Винету! Майка ни каза, че искате да ни спасите. Тя ще умре, защото змиите я ухапаха. Аз тръгнах да търся нови треви, защото малкото растения, които намерихме, вече са употребени. В очите му бликнаха сълзи.

— Води ни! — подканих го аз. — Може би все още е възможно да й се помогне.

— Не, майка ще умре — изхлипа той почти с плач. — Цялото й тяло трепери, размахва ръце, често лежи като мъртва, после отново се

пробужда и се моли. Местата на ухапванията са подпухнали и потъмнели. Тя ще умре. Но аз... аз отмъстих за нея! Елате!

Отведе ни приблизително двеста крачки по-нататък, после спря и каза:

— Чуйте! Тя говори!

Ослушахме се и чухме гласа на жената да излиза като от някоя пещера.

— Махпия екта токеди нитавачин ечонгпи кинг мака акан хечен ечонгпи ногуе!^[1]

Изричаше молитвата „Отче наш“. Извървахме още няколко крачки, заобиколихме гъста група дървета и се озовахме пред кеша. Тя беше може би два метра и половина дълбока, метър и три четвърти дълга и широка и облицована с тънки кръгли стволове, за да бъде предпазена от влага и срутване. Направеният от същите дървета и облечен с мъх капак беше махнат и лежеше настрани. Такива ями си строят ловци и трапери, за да крият в тях придобитите кожи, докато дойде време да ги приберат.

Наблизо видяхме два вързани коня. Две пушки бяха облежани, а на два чепавидяхме да висят... два пресни, кървави скалпа.

— От кого са тези скалпове? — попитах бързо и удивено.

— От двамата сиукси, които ни пазеха. Ще разкажа всичко на Олд Шетърхенд и Винету — отговори момчето, като очите му гордо проблеснаха. — Сега моля прочутите воители да погледнат първо майка.

Надниквайки в ямата, забелязахме първо една скършена млада елха, която бе послужила на момчетата като стълба. Долу лежеше скуоу и с мъка се бореше за въздух. При нея седеше по-малкият й син. Държеше главата й в скута си и плачеше. В срещуположния ъгъл лежаха, няколко ремъка и три големи гърмящи змии. Влечугите бяха мъртви.

Скочих с Винету долу. Както при други подобни поводи, имахме едни и същи мисли, така и тук. Погледнахме най-напред жената, а после змиите. Бяха умъртвени чрез удушване. По дългите им почти два метра тела в близост до главата се виждаха по кожата многобройни малки дупчици, причинени сякаш от топлийка. Но човек трябваше много остро да се взре, за да ги забележи. Кимнах доволно на апача, а той ми отговори с радостна усмивка. Думи не ни бяха необходими.

Сега се обърнахме към жената. Спазмите внезапно бяха отслабнали. Тя лежеше в безсъзнание. По краката ѝ до коленете и особено по ръцете открихме следи от ухапвания, чиято околност се беше подула и оцветила в синьо, но не в тъмно, както бе казал нейният син. Тя не биваше да остане повече в ямата. Вдигнахме я толкова високо, че Хамердал и Холбърс можаха да я изтеглят вън. После се качихме заедно с по-малкото момче. Аз се обърнах към Фолдър, който лежеше вързан до каша с Танчан Хонска.

— Виждаш ли негоднико, че нямахме нужда от признанието ти? Къде са другите три змии?

— Един сиукс взе на коня си кожената торба, в която са пъхнати — отвърна той.

— Значи си ги взел за вожда на упсароките. Но сметката ти е погрешна. Скуоу е получила, наистина, няколко ухапвания, но няма да умре. Намиращите се в кожената торба, плътно притиснати змии са се хапали помежду си, както установихме по кожата им, така че запасът от отрова се е изчерпал. От това твоето положение, разбира се, не се подобрява, защото въпреки всичко ти ще бъдеш третиран като убиец.

— Теб всъщност какво те засяга каква работа имам аз с червенокожите? Да не би да искаш да се правиш, на мой съдия? Това няма да допусна! Настоявам да бъда освободен.

— Почакай, момче! Ти ще бъдеш радостен, ако се смилим да бъдем твои съдии.

— Хич не си го въобразявай! По-добре да умра, отколкото да бъда съден от теб.

— Добре, отбележи си го! С теб приключихме.

Тъй като майката беше все още в безсъзнание, момчетата можеха да разкажат какво се бе случило вчера след оттеглянето ни от подслушвателния пост. Беше следното:

Червенокожите търсили придружители на скуоу, но никого не намерили. Обладана от върховен страх, жената непрестанно умолявала за живота на своите деца, но напразно. Заплашвала с отмъщението на своя мъж и понеже това имало за успех само кикотът на Фолдър, в отчаянието си проявила непредпазливостта да каже, че сме наблизко.

Въздействието веднага се проявило, но за съжаление съвсем различно от очакваното. С това тя само ускорила своята съдба. Под светлината на главни я повели заедно с децата ѝ към каша, отворили

ямата и хвърлили в нея три гърмящи змии. После тримата нещастници били, спуснати вътре с вързани ръце и крака. След това от страх пред нас Фолдър потеглил със сиуксите. Имал намерение да ограби упсароките, да избие колкото се може повече от тях и да доведе вожда им тук жив, за да му отреди същата съдба като на неговата жена и децата му. По тази причина оставил за стража на ямата двама воини. Тези се страхували да не бъдат открити от нас и веднага щом денят настъпил, тръгнали да ни дирят.

Междувременно в ямата се разиграл един пример на себеотрицателна, жертвоготовна майчина любов, по-достоеен за възхищение не би могло да има. Момчетата се сгушили плътно в единия ъгъл и от страх пред змиите не смеели да мръднат. А майката, за да предпази децата си от ужасната смърт, прогризала със зъби стягащите ръцете ѝ ремъци и когато се освободила, започнала да търси в мрака змиите да ги обезвреди. Това можело да стане само като ги удушвала една след друга. Че тя самата била многократно ухапвана, било без значение за нея.

Когато трите змии били мъртви, скуоу развързала с голяма мъка вървите на своите синове. После се строполила, зъзнейки, гърчейки се и треперейки. Малко по-късно засивял денят. Тъй като не се виждал никакъв пазач, едното червено момче се качило на раменете на другото скочило вън и откършило споменатата млада елха, с чиято помощ братът го последвал.

Едва това се било случило и се върнал единият пост. Те го чули и се скрили. Той бил открил нашите следи и разбрал от тях, че сме тръгнали. Сега се чувствал по-сигурен. Вързал коня си, облегал пушката на едно дърво и се запътил към ямата да погледне вътре. Съзирайки само скуоу, отскочил стреснато. Междувременно поголемият брат бързо и безшумно се спуснал към дървото, грабнал пушката, запънал петлото, прицелил се в сиукса и го прострелял. След това изтеглил ножа от пояса му и му смъкнал скалпа. После повлякъл мъртвеца и го скрил.

Сега братята заредили отново пушката, за да застрелят и втория. Трябвало да го направи по-малкия, който също искал да се сдобие със скалп. Сиуксът дошъл след известно време, бил улучен в главата, скалпиран и замъкнат при другия мъртвец. Двамата млади индианци вече били господари на положението и можели да се погрижат за

своята майка. Единият слязъл при нея, другият тръгнал да търси неутрализиращото отровата блатниче. Обстоятелството, че всяко момче се сдобило със скалп, не само им гарантирало пълното опрощение на техния баща, но ги правело също достойни за влизането в редиците на младите воители. Те бяха много горди от това. Виждаше се как сияят от радост и са с приповдигнат дух.

След като бяхме научили най-главното, предстоеше преди всичко да се погрижим за скуоу и се подготвим за връщането на сиуксите. Трябваше непременно да имаме свежа билка. На мен ми се струваше, че мярнах няколко такива растения преди малко край мястото на бивака. Казах го на Винету и той ме прикани да му ги покажа. Тръгнахме. Докато още търсехме, апачът нададе едно високо „Уф!“ и скочи сред дърветата. Последвах го бързо. Видяхме да се задава един значителен отряд ездачи. Когато приближиха дотолкова, че можехме да различим бойните им краски, Винету възкликна:

— Това е Вамдушка сапа със своите упсароки! Те ни смятат за свои врагове. Нека не си правим шега и се оставим да ни обкръжат.

И тъй, излязохме отново на открито. Едва ни съгледали, те нададоха бойния си крясък, препуснаха вихрено към нас и ни обградиха.

— Уф, уф! — извика Черната змия. — Олд Шетърхенд и Винету! Хванете кучетата, за да украсим с тях кола на мъченията!

Винету седна, заби острието на ножа си в тревата и каза:

— Тук седи Винету, вождът на апачите. Той заравя ножа на войната в земята. Да бъде мир!

Аз седнах до него, посочих с ръка съответното направление и призовах Черната змия:

— Вождът на упсароките иска да залови сиу оглала. Той е яздил по погрешен път към Ретълснейк Маунтайнс и е поел обратно, защото е намерил следите на сиуксите, които са се отправили към неговите ловни полета. Той е следвал дирята дотук. Ние искаме да му подарим предводителите на сиуксите като негови пленници. Ако желае да ги има, нека следва дирята, която води там наляво в гората!

— Уф! — извика той. — Това не може да е друго освен вероломство!

— Винету и Олд Шетърхенд вероломници ли са? Може ли някой да ни уличи в една-единствена лъжа? Ние седим тук, обкръжени от

двеста упсароки. Нека ни убият, ако се установи, че искаме да те измамим! Ти ще намериш не само онова, което казах, но и нещо много, много повече.

— Уф! Ще сторя каквото каза, но горко ви, ако думите ти са лъжовни! Двеста пушки ще бъдат насочени към вас, докато се върна.

Слезе от коня и тръгна. Беше твърде горд и твърде смел, за да вземе придружители. Но неговите хора държаха пушките си така, че можехме да надзъртаме в цевите. Не се безпокояхме, понеже знаехме какъв ще бъде резултатът от неговото отиване.

Минаха десет минути и още десет. Тогава той се върна. Един знак от негова страна и пушките бяха свалени. После пристъпи към нас с думите:

— Моите братя имаха право. Да бъде мир! Ние считяхме Поразяващата ръка и Винету за наши врагове, но те ни доказаха, че са наши братя. Понеже са рискували живота си за моята скуоу и благодарение на тях синовете ми са станали воители, ние ще изпушим лулата на мира.

— Но не сега, а по-късно — вметнах аз. — Сиу оглаласите могат всеки миг да се появят от другата страна на прерията. Нека твоите воители се скрият в гората; тогава вашата победа ще бъде лесна.

— Уф! Ти смяташ, че те се връщат?

— Да. Казвам го и така ще стане. Бъди умен и се вслушай в съвета ми!

Неговите воители се изтеглиха с конете в гората, така че вече никой не се виждаше. А ние тръгнахме с него към жена му, към която той, както скоро забелязахме, се отнасяше с необикновено уважение и обич.

Радостта да го види отново и да не получи укори от него, въздейства така благотворно на жената, че сега вече не чувстваше болки. Когато чу, че предстои кървава битка, тя го помоли да не допуска нещата да отиват толкова далеч и да се задоволи с факта, че нападението над неговия бивак е осуетено. Естествено Винету и аз я подкрепихме горещо. Изтъкнахме му всички причини, говорещи в полза на нашето мирно становище, и в крайна сметка успяхме да го убедим. Той се задоволи с Фолдър, който действително вече бе преминал във властта на смъртта, и с много важното за него

обстоятелство, че неговите синове се бяха сдобили със скалпове и чрез това въпреки младостта си са станали воини.

Когато Танчан Хонска узна, че няма да остане пленник и да умре на кола на мъченията, изобщо не искаше да повярва. Той знаеше колко упсароки се крият зад дърветата и му бяха известни достойнствата на моята двадесет и пет зарядна карабина „Хенри“ и опасната Сребърна карабина на Винету. Следователно можеше да се каже какво опустошение ще причини един-единствен неочакван залп от наша страна. И въпреки това ние искахме да се откажем от всичко, та дори от сигурната плячка.

Това му беше непонятно. Но с толкова по-голяма готовност се съгласи да уговори своя отряд за оттегляне от тая местност.

Тъкмо се бяхме споразумели и сиуксите се появиха от отвъдния край на прерията. Оставихме ги да дойдат сравнително близо. После той закрачи насреща им. Когато стигна до тях, те сключиха около него кръг. Едва ли бяха очаквали да чуят това, което им оповести. Видяхме, че изпаднаха в голяма възбуда.

— Не могат да си намерят място в новата политическа ситуация — ухили се Дик Хамердал. — Дългото тяло май не го бива много в ченето. Теб трябваше да пратим при тях, Пит Холбърс. Не мислиш ли същото, старий куне?

— Не разправяй тъпи вицове — отвърна дългучът. — Нали знаеш, че не съм оратор.

— Дали си такъв, или не, все едно, защото, както е известно, най-добрите оратори са винаги онези, които хич не приказват. Но, гледай, ето че най-сетне свършиха. Дългото тяло пак пристига.

Възбудата, изглежда, се бе уталожила, понеже сиуксите имаха спокойно държане. Техният предводител доложи:

— Моите воини нямаше да се съгласят с решението, ако упсароките бяха сами. Но тъй като познават Омагъосаната пушка на Поразяващата ръка, решиха веднага да продължим ездата и да не се връщаме. Мога ли да си взема коня?

— Да — кимна Вамдушка сапа. — Но знай, че ще пратя след вас съгледвачи да ви наблюдават. Разбера ли, че не сте сдържали думата си, ще свикам пет пъти по сто воини и ще ви унищожа.

Огласът направи движение, което можеше да означава както съгласие, така и подигравка, и отиде да доведе коня си. Скоро след

това изчезна с воините си зад гората. Няколко упсароки получиха заповед да яздят след тях и да ги наблюдават.

Никой не беше така слисан от изхода на нещата както Фолдър. Той беше хранил вярата, че ще се стигне до битка и тя ще му върне свободата. Когато разбра, че за него няма никаква надежда и му е отредена смърт на кола на мъченията, поиска да отида при него и ме помоли да го спася. Аз отговорих:

— Ти заяви, че работата, която имаш с червенокожите, не ме засяга. Също така увери, че предпочиташ да умреш, отколкото да бъдеш съден от мен. Събитията, които предвиждах, настъпиха и нека продължат своя ход.

— Ама, сър, ти не можеш да допуснеш все пак един бял, един християнин, да бъде претрепан от тези червенокожи без всякакъв закон.

— Християнин? Нека тази дума не излиза от устата ти! Нима помисли за твоето християнство, когато присвояваше храната и облеклото от хиляди глупави и мръзнеци индианци? А когато те се възбунтуваха срещу тези изправящи косите злоупотреби, ти просто нареждаше да ги застрелват. Какво е краткото наказание със затвор за такива злодеяния? Нищо! Вамдушка сапа ти е подарил живота на теб, конекрадеца, а ударите, които е накарал да ти раздадат, са били милост за теб. Но достатъчно по въпроса! Ти си един кръвожаден, безчувствен и безсъвестен негодник, който не може да разчита на никаква милост.

Тогава той избухна в такива проклетия и ругатни, че ме хвана гнус. Предоставих негодника на неговата съдба.

Ако по-рано, когато бяхме сами, можех да се грижа за скуоу, без от това да пострада моята воинска чест, то сега беше друго. Тя вече не стоеше под наша закрила и аз можех да проявя съчувствието си към нея единствено като се осведомя за нейното състояние. Вождът отговори:

— Сега тя лежи спокойно и спи. Знам, че скоро ще оздравее, защото ние познаваме растителни сокове, които прогонват змийската отрова от тялото с всичките ѝ последици. Моят бял брат ще я види вече бодра като антилопа още след стигането ни при нашите вигвами.

— Ти смяташ, че ще ви придружим дотам?

— Уф! Да не би да не искате да го сторите? Това би увредило на прочутото име на упсароките. Трябва ли да допуснем да се говори, че

Олд Шетърхенд и Винету са презрели нашето гостоприемство?

Имаше право и когато попитах апача, той веднага се съгласи да изпълни желанието на вождя.

Последвалият сега ритуал на пушенето на лулата на мира беше извършен с голяма тържественост. Много по-малко тържествено бе погребението на двамата сиукси. Като гроб послужи кеша, в която трябваше да умрат и изтлеят техните жертви.

После пристъпихме към потеглянето. Заради болната връщането щеше да бъде забавено. За нея беше изготвена носилка и закрепена между два коня. Когато тръгнахме, бодрият Хамердал каза на своя дълъг приятел:

— Само вчера по обяд всячески се стараехме да не ни мернат нито упсароките, нито сиу оглаласите, а днес... Едните изпратихме в пенсия без каквато и да е употреба на сила, а с другите се свързахме в такова здраво приятелство, че тръгнахме с тях да се запознаем с кулинарните им рецепти. Така се менят времената! Какво ще речеш за тая работа, Пит Холбърс, старий куне?

— Нищо няма да река, а само ще се запозная — отвърна запитаният. — Говоренето е сребро, яденето — злато!

— Дали сребро, или злато, все едно. Аз считам двете...

Когато стигнахме вигвамите на упсароките, те мобилизираха всичките си сили, за да ни докажат, че са изпушили с нас лулата на мира сериозно и искрено. Единственото събитие, в което не участвахме, беше екзекуцията на Фолдър на кола на мъченията. Един от най-големите индиански мъчители изкупи своите злодеяния. Въпреки всичко аз щях да се опитам да смекча положението му, ако с грубото си, отблъскващо поведение не ме бе отклонил от намерението.

След няколко дни скуоу вече можеше да напуска шатрата и след една седмица беше толкова здрава както преди. На трите удушени от нея змии бяха свлечени кожата. Жената искаше да ги запази като спомен от онази ужасна нощ. При едно по-късно посещение на упсароките видях, че ги е вплела като украса в своите дълги, стелещи се плитки. И днес още, след толкова дълго време, когато се заговори за майчина любов, си спомням за Уиноринча ота, индианката от племето упсароки...

---

[1] „Да бъде Твоята воля както на небето, така и на земята!“ —
б.а. ↑

Издание:

Band 48. Das Zauberwasser. Karl May Verlag, Bamberg

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.